

Grindring, at det, vi her have foretaget, ikke er Andet end det, der blev foretaget ved Indkomstskatloven af 1867. Dengang blev der ogsaa forelagt Landstinget et Lovforslag, der indeholdt det almindelige Maskineri, men ikke indeholdt Noget om Bestemmelsen af Summen. Landstinget foretog flere større eller mindre Forandringer dertil og gav saa sit Samtykke til den Form, hvorunder Skatten skulde tilveiebringes og opkræves, men det forandrede derhos Loven til en Skattelov een Gang for alle med Indsættelse af et bestemt Beløb, som derefter skulde opkræves; og om der ogsaa i Folkethinget fremkom en og anden Betænkelse derimod — det huffer jeg ikke — saa blev der dog ikke i Folkethinget beredet Lovforslaget Vanskeligheder i den Henseende. Vanskelighederne hidrorte fra ganske andre Betragtninger, nemlig fra de Grundsætninger, hvor efter selve Maskineriet skulde ordnes. Der foregik vel ogsaa Forandringer med Hensyn til Tallene, men at Bestemmelsen deraf skulde ligge udenfor Landstingets Competence, er en stærk Overdrivelse af de Grundsætninger, man nok underliden har hørt fremsætte med Hensyn til reent finantsielle Love, men aldrig har hørt gjorte gjældende med Hensyn til Skattelove. Allermindst kunne de gjøres gjældende med Hensyn til dette Tilfælde, hvor vi have gjort ganske det Samme, som vi gjorde sidst, da vi forandrede den personlige Skattematricul til en egentlig Skattelov, hvor efter et bestemt Beløb skulde opkræves i et bestemt Tidsrum. En saadan Fremgangsmaade kunde maaſkee have vakt Betænkelse sidst, da der ikke var nogen presserende Nødvendighed derfor; men hvis nogen Skrupel i den Henseende skulde være mulig, maatte den i nærværende Tilfælde bortfalde ligeoverfor Situationens Medfør. Thi, mine Herrer, hvilken er denne Situation? Der er af Finantsministeren forelagt et Lovforslag, indeholdende almindelige Regler for Indkomstskattens Opkrævning, med den Forudsætning, at den skulde være permanent. Dette Lovforslag er kommet

her til Thinget efter i 5 Maanedes at have været i Folkethinget, og er kommet saa seent, at en grundig Overveelse af samme var umulig. De Fordringer, vi maatte stille til en virkelig alvorlig Prøvelse af hele Systemet, maatte opgives, hvis Loven skulde udgaae i nærværende Samling, og derfor troer jeg nok at turde sige, at den Tanke, som nu er sat i Værk, laa nær for alle Thingets Medlemmer, idet man først og fremmest burde søge at tilveiebringe et Middel, hvorved Balancen mellem Statens Indtægter og Udgifter ialfald tilnærmelsesviis vilde kunne opretholdes og Landet saaledes undgaae den sorgelige Skæbne at gaae finantsielle Forlegenheder imøde, som kunde have meget alvorlige og betænkkelige Følger. Men efterat saaledes Dieblikkets paatrængende Krav var fyldstgjort, var det endvidere Tanken at forbeholde sig til en anden Session en saadan Overveelse af de staaende Regler for Skattens Opkrævning, uden hvilken Landstinget umuligt kunde give sit Samtykke til saadanne Bestemmelser, allermindst i en Sag, der griber saa dybt ind ikke blot i Statskassens, men i enhver Statsborgers Interesse som denne. Dette er i den Grad klart, at selv Finantsministeren, som de Herrer ville erindre, endogsaa inden der fremkom nogen Yttring herfra, udtalte, at en Begrænsning af Loven til et kortere Tidsrum vilde han ikke modsætte sig, i hvilket Tilfælde Nødvendigheden af, at Spørgsmaalet paany kom frem her i hele dets Udstrækning, vilde være givet. Man maa nu vel erindre, at Forskjellen mellem at vedtage Loven for 2 eller 3 Skatteopkrævninger, hvilket var det, Finantsministeren vilde gaae ind paa, eller for en eneste, er ikke nogen principiel Forskjel, og dernæst, at den Tanke, der i sin Tid laa for fra Regjeringens Side, nemlig at den almindelige personelle Matrikels Anvendelse skulde fastsættes ved Finantsloven, og efter hvilken Udsondringen af de almindelige Regler i en særlig Lov var berettiget, at denne Tanke — hvad jeg drifter mig til at sige, den ærede Finantsminister i det Dieblik,